

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ

Συγχρονισμοί μεγαλοφυῶν.

Ἐπὶ τῇ συμπτώσει τῆς κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος γεννήσεως τοῦ Σαιξηπηρ καὶ τοῦ Κερβαντέζ—τοῦ δραματικῶν τῶν συγγραφέων καὶ τοῦ σατυρικοτέρου—παραμέτομεν καὶ ἄλλους συγχρονισμοὺς μεγάλων ἀνδρῶν.

Κατὰ τὸ ἔτος 1642 ἀπέθανον ὁ Γαλλικαῖος καὶ δὲ Νεύτων.

Κατὰ τὸ ἔτος τῆς γεννήσεως τοῦ Μεγ. Ναπολέοντος 1769, ἐγεννήθησαν οἱ τρεῖς μεγάλοι στρατηγοί του Lannes, Rey καὶ Soult. Ἐπίσης ἐγεννήθησαν τὸ αὐτὸ ἔτος οἱ δύο μεγάλοι ἀντίπαλοι του Βέλλιγκτον καὶ Castlereagh, πρὸς τούτοις οἱ σοφοὶ Κυβιέρος καὶ Οὐμπολᾶ, οἱ συγγραφεῖς Οὐάλτερ Σκώτ καὶ Σατωροβραΐδος.

Κατὰ τὸ ἔτος 1809 ἐγεννήθησαν δύο μεγάλοι μουσουργοί οἱ Σοπέν καὶ οἱ Μέγδελσον, δύο μεγάλοι συγγραφεῖς οἱ Ἐδγαρ Πός καὶ οἱ Τέρννουσον, δύο μεγάλοι πολιτικούς οἱ Γλάδστον καὶ οἱ Ἀβραάμ Λίγκονης καὶ οἱ μέγας φυσιοδίφης Δάρβιν.

Μὴ φοβεῖσθε τὸν θάνατον.

Καθ' ἦν ἐποχὴν εἰς τὴν ἐμπόλεμην Εὐρώπην ἀποθηκούν βιαίως χιλιάδες καὶ ἔκαστην, εἰς τὴν Ἀγγλικὴν «Ιατρικὴν Ἐπιθεώρησιν» Ἀγγλος Ιατρὸς ἐκ τῶν διαπρεπετέρων ἴμετε τὸν θάνατον. «Δὲν εἶνε, γράφει, τίποτε τρομερὸν ὅ θάνατος, οὐδὲ νομίζουν οἱ ἀμαθεῖς. Κάθε ἄλλο ἡ ὀδυνηρός. "Οταν ὁ θάνατος εἰνε φυσιολογικός, τὸ ἀνθρακικὸν δὲν, τὸ διοτονούμενον τὸν σώματος, συστορεύεται εἰς τὸ αἷμα καὶ ἐπιφέρει νάρκην τοιαύτην, ὥστε ὁ ἀσθενής παύει πλέον νὰ αισθάνεται πάντα πόνον. Ἄπ' ἐναρτίας, νομίζει ὅτι εἰνε ὑγιέστατος καὶ κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ βίου του κάμνει χρονιὰ διειρά ἐπὶ τοῦ μέλλοντος! Ὁ θάνατος τὸν εἰνίσκει ἐν μακαριότητι.

Ο βίαιος θάνατος, ἐάν μὲν εἴνε ἀκαριαῖος, φυσικὰ δὲν εἴνε ὀδυνηρός. Ἐάν ἐπέλθῃ δύλιγας στιγμὰς μετὰ τὸ τραῦμα εἴνε γλυκὺς, διότι ἡ ἀπώλεια τοῦ αἵματος ναρκώνει τὰς αἰσθήσεις καὶ ἀποκομιᾶει τὸν πάσχοντα. Ὁ θάνατος τοῦ πνιγμοῦ εἴνε δὲν γλυκύτατος ὅλων. Ὁ πνιγόμενος, διατελεῖση πᾶσαν ἔλπιδα καὶ παραιτηθῆ πάσης προσπαθείας, ἀποθηκάει εὐτυχής.

Τὰ ἔργα τοῦ Κερβαντέζ.

Ο Ισπανὸς συγγραφεὺς Ριβέρο ἀγενάλυψε ὅτι ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κερβαντέζ, τοῦ διόποιον ἡ τριακοσαετηρίς ἐνορτάσθη ἐσχάτως, ἔξαιρέσει τῆς «Γαλατείας», εἰσὶν ἔργα κυρπτογραφικά, τῶν διόποιον ἐκάστη σελὶς περιέχει περιέργους λεπτομερείας περὶ τοῦ συγγραφέως καὶ τῶν συγχρόνων του. Ὁ Ριβέρο κατέχει τὴν κλειδαρία τῶν ἔργων αὐτῶν, ἀλλ᾽ ἀργεῖται γὰρ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸν τῆς συνθηματικῆς γλώσσης. Οἱ θαυμασταὶ τοῦ Κερβαντέζ δυσπιστοῦν εἰς τὴν εἰδησιν αὐτήν, ἐφ' ὅσον ὁ κάτοχος αὐτῶν δὲν ἀνακαλύπτει τὴν μυστικὴν κλειδαρίαν.

Ἄλι πολεμικαὶ δαπάναι.

Οἰκονομολογικὴ Ἐπιθεώρησις τῆς Ν. Υόρκης δημοσιεύει τὸν ἀκόλουθον πίνακα τῶν ἡμερησίων δαπανῶν τῶν ἐμπολέμου Κρατῶν εἰς δολλάρια.

Ἀγγλία 30 ἑκατομμύρια, Γερμανία 22, Γαλλία 15½ Ρωσία 16, Αὐστρία 12, Ἰταλία 8, καὶ ἀνά 1½ Τονιζία, Σερβία, Βέλγιον.

Λιὰ τὸ 1916 ὑπολογίζεται ὅτι αἱ πολεμικαὶ δαπάναι τῆς Ἀγγλίας θὰ ἀνέλθουν εἰς 12,500,000,000 δολλάρια. Ικανὸν μέρος τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ θὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν Ἀγγλικὸν λαόν, ἐξ ἑτέρου δὲ περιλαμβάνονται εἰς αὐτὸ καὶ προκαταβολαὶ εἰς τὰ σύμμαχα Κράτη καὶ τὰς Βρεττανικὰς κτήσεις. Ω, ἐὰν ἐδαπανῶντο τὰ ποσὰ αὐτὰ ὅση πρὸς ἔξοντωσιν ἀνθρώπινον, ἀλλὰ δι' ἔργα εἰρηνικῆς προόδου! Πόσον διαφορετικὸς θὰ ἂντο ὁ κόσμος!

Τὰ ἀγάλματα τῶν Ὀλυμπιονικῶν.

Ὑπεστηρίζετο μέχρι τινός, ὅτι τὰ ἀγάλματα τῶν ἀρχαίων Ὀλυμπιονικῶν ἡσαν κατὰ γενικόν κανόνα ἐκ χαλκοῦ. Η γνώμη αὕτη οὐ μόνον δὲν ὑποστηρίζεται ὑπὸ τοῦ Παυσανίου ἀναφέροντος δύο τοιαῦτα ἀρχαῖα ἀγάλματα, τὸ μὲν ἐκ ξύλου ουκῆς, τὸ δὲ ἐκ κυπαρίσσου, ἀλλὰ καὶ ἀρχαιολογικαὶ ἀνακαφαὶ ἔφερον εἰς φῶς τεμάχια τοιαύτων ἀγαλμάτων ἐκ μαρμάρου, ἀτικαὶ πιθανότατα ἀνήκοντα εἰς ἀγωνιστάς. Ως πρὸς τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὄποιον δὲ καλκὸς ἐπροτιμάτο εἰς τοιαύτην τινὰ περίπτωσιν, ὅ Ἀγγλος Χνὸς ὑποστηρίζεται ὅτι ὁ χαλκὸς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο σπανιότερος, η ἀξία αὐτοῦ ὡς ὑλῆς μεγαλειτέρα, καὶ δὲ γύνητης μετὰ μεγαλειτέρας εὐνολίας καὶ ἀκριβείας διηρημήνεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προτότοπου.

Οταν οἱ μεγαλοφυεῖς ἐργάζονται.

Παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τοῦ πνεύματος παρατηροῦνται πολλάκις περίεργοι τινὲς συνήθειαι ἡ ἰδιοτροπίαι, αἱ διόποιαι προκαλούν ἔκπληξιν. Ἐν ἐπιτημονικὸν περιαδικὸν τῶν Παρισίων ἀπαριθμεῖται μερικαὶ τοιαύτας ἰδιοτροπίας μεγάλων ἀνδρῶν, μερικαὶ τῶν διόποιων, ἀφορῶσαι τὸν τρόπον τοῦ ἐργάζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἔχουν ἀρκετὸν ἐνδιαφέροντος. Ὁ Διδερό, λ. ζ. ὅταν ἐβιθήζετο εἰς μίαν φιλοσοφικὴν σκέψιν, ἐλημονύει τὰς ὡραζ, τὰς ἡμέρας, τοὺς μῆνας καὶ πολλάκις καὶ αὐτὰ τὰ πρόσωπα μὲ τὰ δόποια εἰλέ έλθει εἰς δοσοληψίας. Ὁ Ἀγγλος ζωγράφος Φοῦζελ διηρεχετο ἐπὶ διλοκήρους ἡμέρας ἔξηπλωμένος ὑπτιος ἐπὶ τοῦ πλακοστρότου ἐδάφους τῆς ἐκκλησίας τῆς Καππέλα Σιστίνα ἔξετάζων τὰς εἰκόνας τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου, αἱ διόποιαι ἔκόσμουν τὸν θόλον τοῦ ναοῦ. Ὁ Βαλζάκ συγχάκις εἴλε τὸ ὄφος ὑπνοβάτον. Ἐφαίνετο ὡς γὰρ ἐκοιμάτο μὲ ἀνοικτοὺς ὄφαλούς, μὴ δίδων καμμίαν ἀκρόασιν εἰς ἐκείνους, οἱ διόποιοι τῷ ἀπέτεινον τὸν λόγον. Τέλος ὁ Στούαρτ Μίλλ, ἀν ἥρχιζε νὰ γεννᾶται εἰς τὸ πνεύμα του καμμία νέα ἐπιτημονικὴ θεωρία, ἡδύνατο ἐνῷ τὴν ἐβασάνιζεν εἰς τὸν νοῦν του, νὰ διέλθῃ ὡς αὐτόματον διὰ μιᾶς δόδος ἡ πλατείας πλήρωσις ἀνθρώπων, χωρὶς γὰρ ἵδη κανένα, καὶ ἐν τοσούτῳ χωρὶς νὰ συγκρουσθῇ μὲ κανένα.